

ת"פ 48004/08/18 - מדינת ישראל נגד הודא איובי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48004-08-18 מדינת ישראל נ' איובי
תיק חיצוני: 169118/2018

בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים הודא איובי

פסק דין

אני מורה על זיכוי של הנאשמת.

רקע:

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-**חוק העונשין**), וביצוע עבירת הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 15.04.18 בשעה 16:15 נכנסה הנאשמת ללא אישור לחצר ביתה של שכנתה אבו הדואן (להלן-**המתלוננת 1**). על רקע סכסוך שכנות בין השתיים, איימה הנאשמת על המתלוננת 1 וכן על שכנה נוספת, עלייה אבו שאמה (להלן-**המתלוננת 2**) באומרה "אתם לא יודעים מי זו משפחת איובי אנחנו נשרוף אתכן ונכלא אתכן".

תשובת הנאשמת לכתב האישום ניתנה בדיון מיום 25.12.18, ולפיה כפרה במיוחס לה. לדבריה, לא איימה על המתלוננות ונכנסה לשטח האמור, אשר נטען כי כלל לא מהווה שטח בבעלותה של המתלוננת 1, על פי הזמנת אחת השכנות.

ביום 02.04.18 התקיימה ישיבת הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו עדת תביעה 1, ראניא אבו הדואן (להלן-**המתלוננת 1**), עדת תביעה 2, עלייה אבו שאמה (להלן-**המתלוננת 2**) ועדת תביעה 3, פאתן נמר (להלן-**פאתן**). מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

פרשת התביעה:

המתלוננת 1 סיפרה בעדותה כי ביום האירוע ישבה בחצר ביתה, כשלפתע הגיעה הנאשמת והחלה לצעוק עליה. לדבריה, הנאשמת אמרה לה שמשפחתה של המתלוננת 1 לא בגודל של משפחתה שלה ושהיא תראה להם. המתלוננת 1 שבה וחזרה על כך שהיא זוכרת בעיקר את המשפט לפיו משפחתה אינה גדולה כמשפחת הנאשמת "אבל אני הכי הרבה זוכרת שהיא אמרה שאנחנו לא בגודל של משפחת איובי והיא תראה לנו מי הם" (עמ' 5 לפרוט', ש' 11-12). בהמשך, כשרוענן זיכרונה לגבי הודעתה במשטרה, אישרה כי הנאשמת אמרה להם שהיא תשרוף אותן ותכלא אותן, אולם לא זכרה את המילים המדויקות לאור חלוף הזמן. עוד עולה כי בטרם הגיעה הנאשמת לביתה של המתלוננת 1, שוחחה הנאשמת עם פאתן השכנה, עדת תביעה 3, ולדבריה פאתן נכנסה לביתה ואחריה הנאשמת. בחקירתה הנגדית הובהר כי המתלוננת 1 ישבה עם פאתן ונוספות בחצר ביתה, שאז הנאשמת התקשרה לפאתן שיצאה החוצה על מנת לשוחח עמה. אז, חזרה פאתן ובזמן שסיפרה להן על תוכן השיחה הטלפונית נכנסה הנאשמת. לדבריה בטרם פאתן ביקשה את רשותה להכניס את הנאשמת לשטח ביתה, נכנסה האחרונה פנימה.

פאתן, עדת תביעה 3, מסרה בעדותה כי ביום האירוע ישבה בביתה של המתלוננת 1. מעדותה עולה כי בזמן שהותה אצל המתלוננת 1, הנאשמת התקשרה אליה ועל כן יצאה לחדר המדרגות לשוחח עמה. לאחר מכן, פאתן חזרה לביתה של המתלוננת 1 והנאשמת הלכה אחריה "היא באה אחרי" לתוך הבית. היא הלכה אחריי. אני נכנסתי לראות אותן היא באה אחריי רגיל" (עמ' 10 לפרוט', ש' 20). בשלב זה, תיארה פאתן כי הנאשמת והמתלוננת 1 צעקו האחת על השנייה "שתיהן צעקו אחת על השנייה" (עמ' 10 לפרוט', ש' 28) וכן "היא צעקה עליה והיא צעקה עליה" (שם, ש' 6). בחקירתה הנגדית נשאלה האם אמרה לנאשמת להמתין עד שתקבל אישור מן המתלוננת 1 להיכנס לביתה, ולכך השיבה "אמרתי לה שתחכה שנייה, שאני אראה אותן. אנחנו ארבע שכנות ישבנו שם. אמרתי לה שתחכה שניה ופתאום ראיתי שהיא באה אחריי" (עמ' 11 לפרוט', ש' 4-5). עוד הובהר על ידי פאתן כי ניסתה לערוך סולחה בין השכנות, וכי כיום הנאשמת ומשפחתה אינם מתגוררים בבניין.

המתלוננת 2 סיפרה כי ביום האירוע פאתן נכנסה לגינה של המתלוננת 1 ומסרה לה כי הנאשמת רוצה לשוחח עמה. לדבריה, סירבה לפגוש אותה, ואז הנאשמת התפרצה למקום מבלי שקיבלה רשות לעשות כן. באשר לאיומים המיוחסים לנאשמת, המתלוננת 2 מסרה בעדותה כי הנאשמת והמתלוננת 1 דיברו ביניהן בזמן שהיא עצמה נכנסה אל פנים הבית, והנאשמת אמרה שתשרוף אותן "אמרה 'אני אשרוף אתכן' ולא יודעת מה" (עמ' 13 לפרוט', ש' 24). בהמשך, כשנשאלה בשנית על האיומים המיוחסים לנאשמת מסרה כי אינה בטוחה האם הנאשמת איימה שתשרוף אותן, ומשנשאלה על כך בשלישית מסרה כי היא זוכרת רק שאמרה "אני אשרוף אתכן".

פרשת ההגנה:

הנאשמת מסרה בעדותה כי ביום האירוע שוחחה עם פאתן, שביקשה לערוך סולחה בין השכנות. לדבריה, פאתן אמרה לה להיכנס אל שטח ביתה של המתלוננת 1, והנאשמת השיבה לה כי אינה יכולה להיכנס. הנאשמת המשיכה וסיפרה כי המתלוננת 1 שמעה שיחה זו, ואמרה לה גם כן להיכנס. הנאשמת הכחישה כי איימה על המתלוננת 1 והעידה כי ההיפך הוא הנכון. בחקירתה הנגדית עמדה הנאשמת על כך שקיבלה רשות מהמתלוננת 1 להיכנס לשטח ביתה.

דין והכרעה:

בחינת העדויות שהובאו לעיל מלמדת על סכסוך שכנים שנמשך זמן מה בין משפחת הנאשמת למשפחותיהן של המתלוננת 1 והמתלוננת 2, אשר הסתיים עם עזיבת הנאשמת ומשפחתה את ביתם. לאחר בחינת העדויות שנשמעו בפניי אני סבורה כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש בפלילים ולא הוכיחה את אשמה של הנאשמת מעבר לכל ספק סביר.

אני סבורה כי כל אחת מעדות התביעה מסרה את גרסתה לאירועים המתוארים, באופן המותיר ספק באשר למה שקרה באמת. כך למשל, באשר לעבירת האיומים, המתלוננת 1 הדגישה בעיקר את העובדה כי הנאשמת רעדה מעצבים, אולם רק לאחר שרוענן זיכרונה אישרה בשפה רפה כי הנאשמת אמרה את האיומים המיוחסים לה בכתב האישום. מנגד, פאתן, עדת תביעה 3 שנכחה במקום לא העידה כלל שהושמעו איומים אלה, תוך שהדגישה כי הן הנאשמת והן המתלוננת 1 צעקו האחת על השנייה. המתלוננת 2 בעדותה אישרה כי עם הגעת הנאשמת לחצר היא עצמה נכנסה אל פנים הבית, ועל כן לא הובהר האם אכן שמעה את האיומים המיוחסים או שמא שמעה עליהם מהמתלוננת 1 לאחר מעשה.

הדברים נכונים גם באשר לעבירת הסגת הגבול המיוחסת לנאשמת. כאמור, הנאשמת הכחישה מכל וכל כי נכנסה ללא רשות לחצר ביתה של המתלוננת 1, ולדבריה הן פאתן והן המתלוננת 1 אישרו לה להיכנס. מנגד, המתלוננת 1 הכחישה כי אישרה לה להיכנס, אולם לא ניתן לסתור את גרסת הנאשמת לפיה סברה, בעקבות שיחתה עם פאתן, כי קיבלה אישור להיכנס, ובפרט נוכח רצונה של פאתן להשכין שלום בין השכנות.

כמתואר לעיל, כל אחת מן העדות תיארה את התרחשות האירוע, ולא התרשמתי כי ניתן לבסס ממצאי עובדה על עדויות אלה. משכך, ולאור הסכסוך המתמשך בין הצדדים, אינני סבורה כי יש בראיות התביעה כפי שהובאו כדי להוביל להרשעתה של הנאשמת בפלילים.

יתרה מכך, אני סבורה כי גם אם היה מוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת אכן ביצעה את המיוחס לה בכתב האישום, הרי שעומדת לה הגנת זוטי דברים, לפי סעיף 34 לחוק העונשין במלוא עוצמתה, ואנמק קביעה זו.

הגנת זוטי דברים

סעיף 34 לחוק העונשין מורה כדלקמן:

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך.

החיקוק האמור הוכנס אל ספר החוקים הישראלי במסגרת חוק העונשין (תיקון מס' 39)(חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ד-1994 (להלן: **תיקון 39**). עיון בדברי ההסבר להצעת החוק לענין הגנת זוטי דברים מעלה כי "עיקרו בהנחה כי השתבצותו הפורמלית של מעשה בהוראה חקוקה, המגדירה עבירה פלילית פלונית, כלשעצמה, אינה מוכיחה בהכרח שיש באותו מעשה לפחות מינימום של אנטי חברתיות האופיינית לעבירה פלילית" ובהמשך "אין זה ראוי שדווקא בית המשפט יהיה חייב להטיל עונש 'סימלי' רק משום שהוא נטול סמכות למתוח את קו הגבול המינימלי הקונקרטי, לפי נסיבות העניין, בין התחום הפורמלי של האיסור הפלילי ובין מה שאינו מגיע עד כדי פלילות". רוצה לומר, שהמחוקק העניק לבית המשפט את הסמכות, במקרים חריגים, להימנע מהרשעתו של אדם, הגם שמבחינה טכנית בצע את העבירה, מקום בו, בנסיבות העניין, המדובר במעשה קל ערך. בעשותו, כאמור, העניק המחוקק לבית המשפט סמכות אשר ניתנה זה מכבר לרשויות התביעה לסגור תיקים בשל חוסר עניין לציבור (ראו גם י. קדמי "על הדין בפלילים- חוק העונשין", חלק ראשון, בעמ' 555 (להלן: **קדמי**)).

ארבעה תנאים מצטברים ליישומם של הסייג: טיבו של המעשה; נסיבותיו; תוצאותיו; והאינטרס הציבורי. מלבד העובדה שהמדובר בארבעה תנאים מצטברים, הרי שהמחוקק לא הבהיר מהו המשקל שיש להעניק לכל אחד מן התנאים האמורים, אולם הובהר בפסיקה כי הדעה הרווחת מעניקה את מירב המשקל לתנאי שעניינו האינטרס הציבורי (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ**, פ"ד ס(2) 120 (2005)(להלן: **עניין אריאל**); **קדמי** בעמ' 556).

בעניין אריאל נפסק כי חרף העובדה שסייג זוטי דברים אינו מונה רשימה של מקרים הבאים בגדרו, הרי שהמגמה בפסיקה היא שיש להחילו בזירות יתרה תוך בחינה פרטנית של כל מקרה ומקרה ועל פי הנסיבות העולות ממנו, תוך שעל בית המשפט לבחון האם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. הובהר עוד כי מענה שלילי לשאלה האמורה יוביל למסקנה כי לא ראוי להרשיע את מבצע העבירה בנסיבות אלה. ראוי להדגיש ולחדד כי הסיכון החברתי איננו נגזר מן הנזק שנגרם בפועל, כי אם "במובן זה, סיכון חברתי גבוה הוא סיכון אשר טומן בחובו נזק חברתי גבוה בכוח (אף אם לא נגרם כזה בפועל)" (ע"פ (חי') 25887-08-17 **חי ליבני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 04.01.18)).

אוסף כי על בית המשפט לבחון את הסייג האמור במשנה זהירות, וזאת נוכח העובדה כי הבחינה הראשונית במסגרתה נבדק רכיב ה"עניין לציבור" נעשית על ידי רשויות התביעה, אשר מחליטות האם קיים אינטרס ציבורי בהעמדתו לדין של מבצע עבירה. שימוש פזיז בסייג והחלתו יתר על המידה עלול להוביל לפגיעה בשיקול הדעת של רשויות האכיפה בהחלטות שעניינן העמדה לדין, ולנגיסה בסמכות שניתנה להן במסגרת תפקידן. לפיכך, ראוי לו לבית המשפט לזכור כי כתב האישום נגד נאשם הוגש לאחר סינון ובחינה כאמור של רשויות האכיפה, ולפיכך רק במקרים חריגים יחיל בית המשפט את הסייג.

ומן הכלל אל הפרט;

אני סבורה כי בחינת נסיבות המקרה דנא בפרזמה של הגנת זוטי דברים מובילה למסקנה כי יש לזכות את הנאשמת מן המיוחס לה, גם מטעם זה.

אכן, בחינת תחולתו של הסייג צריכה להיעשות בזהירות המירבית, ואולם נדמה כי המקרה דנא כולל בעיקרו סכסוך שכנות שנמשך זמן מה. לאחר ששמעתי את המתלוננות ואת הנאשמת אני סבורה כי יהיה זה צעד קיצוני להרשיע את הנאשמת בפלילים, שכן לא יכול להיות חולק כי מדובר במקרה קל ערך, שאינו מקים ולו מידה מינימלית של סכנה לציבור. הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו הנאשמת ומשפחתה כלל לא מתגוררים בבניין האמור, ועזבו את השכונה בעקבות הסכסוך המתמשך בין הצדדים.

ודוק: אין חולק כי לא אחת סכסוכי שכנים התדרדרו לכדי אירועי אלימות של ממש. לא אחת נשמע כי ויכוח פעוט הפך לאירוע של אובדן חיי אדם, אולם יש לבחון נסיבותיו של כל מקרה באופן פרטני, תוך בחינת האינטרס הציבורי, באם קיים, והעברת המקרה אל הזירה הפלילית.

כמתואר לעיל, אני סבורה כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ובפלילים, וממילא בנסיבות העניין יהיה זה אקט מוגזם וקיצוני להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום.

סוף דבר- אני מורה על זיכוייה של הנאשמת.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

בהסכמת הצדדים תשלח המזכירות את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"א ניסן תשע"ט, 16 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.